

θά τὸν δαίχνη και θά λίγ
τοῦ πολέμου μας τὰ κλέη.

Κι' ὁ διαβάτης πού περνᾷ
σκύφτει και τὸν προσκυφ,
νὰ μὴ βρέξῃ, νὰ μὴ στάξῃ...
σκύφτω, προσκυφῶ πᾶν τάφο,
αἴμ' ἔμπρὸς τοῦ και τοῦ γράφω
Μᾶν τοῦ μηνὸς δεκάτῃ.

"Ἐνας ἔγγονος ῥοῦτῃ
τὸν παππούλη του τὸν γέρο
γιὰ νὰ μᾶθῃ τὰ και τὰ,
πού τὰ ξέρει και τὰ ξέρω.

Κι' ὁ παππούλης του τοῦ λέει τὸ μεγάλο παραμῦθι
τοῦ πολέμου και τοῦ τάφου, πότε πού και πῶς ἴσθη.

Σταματήσατε τὸ βῆμα
ἔμπρὸς 'στοῦ τύμβου τὰ λείψανα,
μὴ σιμώνετε 'στὸ μνημα,
πούχει Τούρρικα κουράρια.

Σιγηλοὶ νὰ τὸ περνάτε,
μὴ τοὺς ἴσκιους των ἔσπανάτε,
μήπως και βροκολαχέσουν μὴ πύθιαμα μεγάλα
και μᾶς βάλουν 'στὴ φυγάδα.

Διαβάτω προσοχῇ,
μὴ τὸ βῆμα σου ταχῇ,
ἔλλας φύγε, δούτχῃ.

Ἐὶς αὐτὸ τὸ μνημ' ἀπάνω
κόλλωσα κι' ἴσθ' ὅταν κἀνω
μὴ μὲ ἰσκιὴν πᾶντῆρα,
και ἑλθίνος Σακαρανάς,
βαρβαντόρος και μπισοτάνας,
ὁ ἀλαλάζω γόντα μῆρα:

«Ἐὶς τὴν γῆν αὐτὴν κομμούντα Τουλκαλάδες μαχηταί,
πολεμήσαντες ποτὶ
μὴ τοῦ πρώτου Βασιλείου τοὺς θαυροστρατεῖς λογάδας
και μ' ἴπ' τὸν τοῖσταπ,
πού βρεγμένος σάν πᾶν
'πῆγα κι' ἦρα γιὰ κρυφάνα μὴ κουρά τῆς μπουγάδας.»

**Ἐπιστολὴ
τοῦ Φαούλα.**

Κι' ἔγραψεν ὁ Φαούλης
ἀνευ πάθους και χολῆς :

«Ἀδελφί μου Περικίτι, μὴ τὸν γόνθο πού μου λῆς
σ' ἔνομοι μ' ἔβαλες πολλὰκι.
Κι' ἀπὸ μέρους μου νὰ κλάψῃ
τὴν φουὸν παλληκαριᾶ,
και 'στὸ μνημα των ὄ ἀνάφῃ
δὸ δεικνῆκα κερῖα.

Πατριότης νὰ φανῆς,
και τοῦ τύμβου νὰ γερῆς.

ἄμισθός του βαρδιστόρος
και φρουρὸς τροπαιοφόρος.

Δι' ἔξωδον μου νὰ πάρῃς ἕναν Χόντζα και Δερβίση
λίγα Τούρρικα συχώρα λιγερὰ νὰ κλαιδόση.

Κι' ὅταν κἀποτε σκοπταθῆς
σὶ νεκρὸ ἴκω και σῶμα,
πούπαις γανναλο πῶταμα,
μὴν τὸ πῆρῃς, μὴν τὸ θάβῃς.

κι' ἀφινέ το, Περικίτι, μὲς 'στοὺς δρόμους σάν φορτίμ,
και γιὰ Τούρκους λίγα μόνον αἰωνία των ἡ μνήμη.»

'Στὴν νεκρὴ τὴν λεβεντιᾶ μας μὴ τιμαῖς και Μασουλῶ
δὴν παρῆλουν 'στοὺς ραγιάδες κυριάρχη μεγαλαῖα.

Τάφοι τῆς ἔς εἶναι μόνον ραμματιᾶς, βουνα και κᾶμποι,
μήπως κι' ὁ Χεμίρ θυρώση
κι' ἴντολῃ καινούρια δώση
σάν και πρὶν 'στὴ Θεσσαλίᾳ τὸ φουάτο νὰ ξανάμητῃ.

**Ὁ τὸν Βουλγαρῶν Ἡγερῶν
εἰς τὴν προετοιμάσαν ἡμέραν.**

Κι' ἔγραψεν ὁ Περικίτιος : ἐμὲ 'στὰς δράσεις τὰς μυρία
ἦλθε δὲ κι' ὁ Φερδινάνδος, Ἡγερῶν τῆς Βουλγαρίας.

'Στὴν Ἀρόπολι τὸν ἴπγα μὴ τὸν Τσοῦντα, μὴ τὸν Φῶ
και τοῦ δεικνῆς τὸν ἦλο,

κι' ἔγραψεν ὁ Φερδινάνδος 'στὸν δίκω μας Βασιλεᾶ,
δακνῶντα 'στὰς Πάτρας,
πῶς 'προσκύνησε τὴν δεξά τῆς Ἑλλάδος τὴν παλάτῃ,
πού τοσοῦτος ἔχει λάτρας,
μὴ 'σπῆν τόση του τὴν φορτίμ
ἔχειας και τὴν καινούριε.

Και 'στοῦ Ζήνωνος τὸν δρόμο τὸν ἀδύνηκα, καλὶ μου,
και τοῦ λῆρα ὁ εἶς εἶπῃ,

ἴδω μῆλα καικαίμῃ
μὴ σύγχρονος ἀντικα, τὸ θῆρο τοῦ πολέμου,
πού και τὸ δίκω σῆς κᾶρῆς, Φερδινάνδω Κῆλυτῃ,
τὸ πολίμησι μὴ μῆρα και σῆς ἴδωκα καιρῶ.
Κάθε τόσο σφᾶξ, κόβῃ, πῶσα χυκασιμ,
και κατὰς ὁ κᾶρῆς ἔβριε
ἔκφῃ και τῶνα χίρι,
τὸ δεξί του, τὸ ζερβί του, δὴν θυμῆμα τῶρα ποῖο.

Κι' ἔγραψεν 'στὸν Φερδινάνδω, κι' ἔγραψεν και 'στὴν Λουῖζῃ
εἰδὴν γλυτόναις ἀπὸ τοῦτῃ, πού και ἄλλῃς Δρέκου ρῖκα.

Ὁ Τάφος, ἕνα κῆφο τοῦ Παλαμῆ παρὸ
'στ' ἀτῆκονα παλῆς τῆς Ἰσθμῆ δῆκῃ πῶν νῆκῃ.
Ἐπὶ κατὰς τῆς γῆς
ἔγγελοκῆρο παρῃ.
κι' ὁ πῶνος οἰκῆρ ἴσκιους μὴ ἔλλωκῆρο ἔλῆγῃ ρῖμα,
πού μεγαλῆναι μὴ 'στὴν τὸ καικαίμῃ κατῆμα.

Ἀντώνιος Τριπόλλης, Καρόλης Παρμενῶν,
δὸν νῆοι προετοιμάσῃ τὸν Ἰσθμῆ δῆκῃ πῶν νῆκῃ,
διδάκτορας ἔσθῆκῃ τῆς Ἀνατολῆς Ἰσθμῆ,
κι' ἰσπῆρῃ γὰ τῶν τῶν ἔσθῆκῃ τῆς Ἰσθμῆ.

Ὁ καλὶ μας προετοιμάσῃ, ὁ σαφῆρῃς Μανῆς,
ἰατρὸς ἔσθῆκῃ πῶν και δῆκῃ ἰσθμῆ ἰσθμῆ.

Ὁ Νεολόγος τὸν Πατῆρῃ, πού σπουδαῖον ῥῶλλον
και τῆς πῶν κατῆκῃ τῆς Ἐσπῆρῃς,
ἔς τῶν κατῆκῃ τῆς Ἰσθμῆ πῶν
πρὸς χῆρῃ τῆς Ἐσθμῆ τῆς Ἰσθμῆ.